

PŘÍRUČKA PRO VYUČUJÍCÍ



JSNS.CZ 

Vzdělávací program společnosti Člověk v tísni
www.jsns.cz/volby

JEDEN SVĚT NA ŠKOLÁCH

Člověk v tísni, o. p. s.
Šafaříkova 24, 120 00 Praha 2
www.jsns.cz
e-mail: jsns@jsns.cz

Ředitel programu:

Karel Strachota

Editorka:

Ester Pěkná

Autoři textů:

Tatiana Čabáková, Luděk Navara, Eva Štásková, Marek Szeles,
Erik Tabery, Zuzana Kasáková, Robert Břešťan

Na přípravě publikace se dále podíleli:

Karel Strachota, Zuzana Kozáková, Jakub Čížek

Jazyková úprava:

Veronika Ďuríčková, Alena Rambousková

Grafická úprava a sazba: Mowshe >o<

2017 Člověk v tísni, o. p. s.
Všechna práva vyhrazena
ISBN: 978-80-87456-99-6

OBSAH

Úvodem 4 <i>(Karel Strachota)</i>	4
Proměny volebního systému od první republiky 5 <i>(Luděk Navara)</i>	5
Když hlas neměl význam 10 <i>(Erik Tabery)</i>	10
Volební systém v České republice 12 <i>(Erik Tabery)</i>	12
Financování politických stran a přerozdělování mandátů v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR 21 <i>(Tatiana Čabáková, Eva Štášková)</i>	21
Volby do Evropského parlamentu 23 <i>(Zuzana Kasáková)</i>	23
Jak číst předvolební průzkumy. Kouzlení s magickou hranicí 5 % 27 <i>(Robert Břešťan)</i>	27
Jak založit a udržovat studentskou samosprávu 29 <i>(Marek Szeles)</i>	29
Promítejte filmy 31	31
Ideální prezident 35	35
Volební kampaň 37	37
Nová politická strana 39	39

ÚVODEM

V roce 2010 jsme několik týdnů před volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR poprvé uspořádali na středních školách „volby nanečisto“. Zvolili jsme pro ně název Studentské volby. Tyto volby se následně konaly ještě šestkrát (naposledy v říjnu 2017 před volbami do Poslanecké sněmovny) a staly se vlastně již zavedeným projektem. V souvislosti s nadcházejícími prezidentskými volbami proto Studentské volby organizujeme znovu. Metodika bude stejná jako u předchozích a stejný je také jejich cíl. Chceme mladým lidem přiblížit základní principy zastupitelské demokracie, seznámit je s volebním systémem, vést je k aktivnímu, zodpovědnému a sebevědomému občanství. Nezávislé výzkumy ukazují, že Studentské volby zvyšují účast mladých lidí ve skutečných volbách. Již od prvního ročníku nabízíme školám informační materiály a modelové aktivity, kterých mohou vyučující se studenty využít přímo v hodinách, například při přípravě na Studentské volby. K dispozici mají i několik dokumentárních filmů, které se zabývají právě tématy voleb, předvolebních kampaní, formování politických preferencí atd. Stejně jako v minulosti zveřejníme i v případě Studentských prezidentských voleb celkové výsledky ze všech zapojených škol. Politiky, médií ani širokou veřejností by neměly být přeceňovány, ale ani přehlíženy. Jsou specifickou výpovědí o nejmladší generaci, vypovídají o jejich názorech a postojích. Věříme, že volby na vaší škole zdárně proběhnou a děkujeme všem, kdo k tomu přispějí.

Za tým projektu Studentské volby

Karel Strachota

ředitel vzdělávacího programu Jeden svět na školách

PROMĚNY VOLEBNÍHO SYSTÉMU OD PRVNÍ REPUBLIKY

Luděk Navara

Proměny volebního systému v našich zemích začaly už za Rakouska-Uherska. Přestože byl tento pozoruhodný středoevropský mnohonárodnostní státní útvar monarchií, zrodily se zde základy systému, který se stal východiskem pro demokratický režim první republiky. I když pozor, samotná monarchie byla rozdělena na dva státní celky, a to Předlitavsko a Zalitavsko. Česko se nacházelo v části zvané Předlitavsko, do níž patřilo i dnešní Rakousko s hlavním městem Vídní, části Chorvatska, Slovinska, Polska a Rumunska. A právě v Předlitavsku se už koncem 19. století rozšiřoval počet oprávněných voličů a všeobecné rovné volební právo pro muže bylo zavedeno zákonem v roce 1907. Systém existující před první světovou válkou bychom nicméně asi neoznačili za zcela demokratický, protože v čele státu stál neodvolatelný monarcha a systém navíc komplikovaly složité národnostní spory.

Prvorepublikové Československo

Po vypuknutí první světové války se národnostní rozpory v monarchii ještě prohloubily. Už v létě 1915 zahájil profesor Tomáš Garrigue Masaryk svou zahraniční akci a o rok později vznikla v Paříži Národní rada. Ale forma budoucího českého, respektive československého státu se v té době ještě hledala. Jednou z uvažovaných možností bylo i království. Po vzniku samostatného Československa 28. října 1918 bylo jisté, že zvítězilo republikánství, monarchismus byl už tehdy považován za zastaralý. Rozšířením Národního výboru československého vzniká Revoluční národní shromáždění, do nějž byli povoláni další zástupci na základě výsledků posledních předválečných voleb v Rakousku-Uhersku. A také kooptování zástupci Slovenska. Nejdůležitější pro vznikající Československo byla takzvaná Únorová ústava, která přinesla variantu parlamentarismu s dvoukomorovým parlamentem. Poslanecká sněmovna měla 300 poslanců, senát 150 členů. Prezident byl volen na společné schůzi obou komor.

Nový stát ovšem zdědil po rakousko-uherské monarchii složitou národnostní situaci s velkou německou menšinou. Uspořádání země s tím muselo počítat. Jedním z důsledků byl **poměrný volební systém**, v němž měly rozhodující slovo při sestavování kandidátních listin politické strany. Systém navíc umožňoval vyřadit jen velmi malé strany, takže pro něj byl charakteristický vysoký počet zúčastněných stran.

V důsledku volebního systému první republiky došlo k roztržitosti stranického spektra. To bylo navíc až na výjimky nehybné a v parlamentu se objevovaly stejné tváře, neboť obměna byla minimální.

Ale podívejme se na první volby na jaře 1920. Těch se účastnilo 22 stran kandidujících do Poslanecké sněmovny a 17 do Senátu. Zvítězili sociální demokraté. Na prvním místě čeští (25,7%) a za nimi němečtí (11,1%). Na třetím místě byli agráři. Pozoruhodné je, že ústavně byly garantovány čtyři mandáty legionářům ze Sibíře.

Druhé volby přinesly ještě větší roztržštění. Do Poslanecké sněmovny se dostali zástupci 16 stran, do Senátu zástupci 14 stran. Tak velký počet přinesl komplikace a problémy při sestavování vládní koalice, která měla být dostatečně funkční, vyústily v politickou krizi.

Zatímco následující volby (v říjnu 1929) znamenaly ustálení stranické struktury, ty poslední v prvorepublikové éře přinesly překvapení: zvítězila sudetoněmecká strana SdP. Zástupci německé menšiny tak v roce 1935 získali celkem 44 mandátů v Poslanecké sněmovně.



První československý prezident Tomáš Garrigue Masaryk na zahraniční cestě v Izraeli

Druhá republika a protektorát

V září 1938 muselo tehdejší Československo na základě mnichovské dohody postoupit německojazyčná pohraniční území Německu. Mnichovská dohoda, při níž došlo k oslabení tohoto posledního demokratického státu ve středu Evropy, ovšem přinesla i změnu vnitřních poměrů, především opuštění prvorepublikových demokratických tradic. Druhá republika musela být přátelská k německé říši ovládané diktátorem Adolfem Hitlerem. Zmocňovací zákon vybavil výkonnou moc nezvyklými oprávněními zasahovat do ústavy a legislativy takzvanými prezidentskými dekrety a nařízeními vlády. Tím byla omezena role Národního shromáždění. Parlament se ovšem stejně rozkládal: 69 poslanců z postoupených území pozbylo svých mandátů. O mandáty přišli také poslanci a senátoři rozpuštěné komunistické strany. Z parlamentu zbylo torzo a poslanci se už na konci období druhé republiky ani nesešli. V následujícím období 1939–1945 se české země dostaly pod přímou kontrolu Hitlerovy říše. Parlament byl rozpuštěn, o ústavnosti se v tomto období nedá hovořit.

Na druhé straně existovalo ve válečném období Prozatímní státní zřízení ČSR, které reprezentovala politická emigrace v Londýně v čele s Edvardem Benešem.



Mapa Československé republiky po roce 1938

Poválečné období 1945–1948, třetí republika

Nebyla to úplně jednoduchá doba, a to po všech stránkách. Poválečný zmatek se promítal i do politického uspořádání. Formálně sice platila prvorepubliková Únorová ústava, reálně však nebyla politickou mocí dodržována. Na rozdíl od první republiky se objevila novinka – vládnutí pomocí **prezidentských dekretů**. Omezena byla i volební soutěž – v Česku se voleb mohli účastnit jen komunisté, národní socialisté (tj. Československá strana národně socialistická – ta se už v roce 1926 distancovala od fašistů; její členkou byla i Milada Horáková), lidovci a sociální demokraté. Silný vliv měl v zemi z větší části osvobozené Rudou armádou Sovětský svaz a levice vůbec. Komunisté lehce získali pozice – v prvních volbách dosáhli 40,2% hlasů. Není divu, když se voleb v Česku mohly účastnit jen čtyři strany sdružené do takzvané Národní fronty. Československo už v té době nesplňovalo nároky na to, aby mohlo být zařazeno mezi demokratické státy.

Období po komunistickém převratu v únoru 1948

Na první pohled to v některých ohledech ani nevypadalo, že se jedná o čistě totalitní stát. První měsíce po převratu dokonce stále ještě platila prvorepubliková ústava. Správně bychom však měli uvést, že měla platit. Ve skutečnosti byl totiž hlavním nositelem výkonné moci Ústřední výbor komunistické strany a jeho první tajemník, přičemž českoslovenští komunisté byli pod diktátem svých sovětských kolegů. Opravdové rozhodující struktury se tedy nacházely nejen mimo ústavní orgány, ale dokonce i mimo hranice země. Prvorepublikovou ústavu ovšem brzy nahradila ústava z 9. května (kterou prezident Beneš odmítl podepsat) a později, v roce 1960, **socialistická ústava, která zakotvovala vedoucí úlohu KSČ**.

V té době měl už režim i volby pevně ve své režii. Volby do nového Národního shromáždění 30. května 1948 dopadly tak, že jednotná kandidátka Národní fronty získala 89,2% hlasů. Vedoucí silou Národní fronty byla ovšem KSČ, takže ta držela skutečnou moc.

Navzdory existenci tolerovaných a kontrolovaných stran odpovídal tehdejší systém modelu jediné hegemonicko-ideologické strany. Žádná z ostatních stran nemohla ohrozit postavení vedoucí, tedy komunistické strany.

Na první pohled došlo v ústavním systému k výrazné změně začátkem roku 1969, kdy vstoupil v platnost ústavní zákon o československé federaci, ale skutečnou moc nadále držela komunistická strana. Ta měla vliv i na důležité ústavní zákony.

Po sovětské okupaci v srpnu 1968 a následném utužení komunistického režimu byl na začátku normalizace přijat ústavní zákon, který umožnil „očistit“ parlament od příliš demokraticky smýšlejících poslanců a prodloužil volební období tak, aby se volby nemusely konat v době, kdy komunisté ještě neměli situaci zcela pod kontrolou. Jak ukazují výsledky tehdejších voleb, záměr vyšel dobře. V roce 1971 byli zvoleni všichni kandidáti tak, jak byli navrženi, jejich podpora byla přes 99 % hlasů. Podobné výsledky byly i v dalších letech. Ve všech volbách se užíval stejný systém, země byla rozdělena do jednomandátových obvodů, v každém obvodu kandidoval jeden kandidát. Poměr poslanců, kteří připadli na jednotlivé politické strany, byl stanoven předem.



Symbol KSČ před listopadem 1989

Současnost

Dle Ústavy České republiky, jež je platná od 1. ledna 1993, je současný volební systém založen na **poměrném systému, který ale obsahuje prvky většinového**. Zároveň má určité tradiční prvky z časů první republiky, jako je jednaosmdesátičlenný Senát Parlamentu ČR. Ten je ovšem jen jednou ze dvou komor Parlamentu ČR, druhou komoru tvoří Poslanecká sněmovna se dvěma sty poslanci volenými na čtyři roky. Senátoři jsou voleni na šest let a obměňují se po částech – vždy jen jedna třetina. Ačkoliv systém počítal s existencí Senátu od počátku, první senátní volby se odehrály až v roce 1996.

Pomineme-li období zmatků po pádu komunismu a rozdělování společného státu, zjistíme, že politická mapa sice obsahuje strany navazující na tradice sahající až k první republice, ale současně zaznamenává i strany, které jen krátkodobě zazáří a jejichž existence bývá vzápětí zapomenuta.

Největší počet stran se dostal do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR po volbách v roce 1992. Bylo jich celkem 12 a vypadalo to, že přinesou

podobnou roztržitost jako za první republiky. Již v příštích letech ale klesl jejich počet ve sněmovně na polovinu a ustálil se.

Objevil se ovšem jiný problém. K sestavení vlády je nutná spolupráce více stran, které mají často velmi rozdílný volební program. To může vést k nestabilitě vlády. I přes pokusy volební systém změnit počítá Ústava ČR i nadále s poměrným volebním systémem.

KDYŽ HLAS NEMĚL VÝZNAM

Erik Tabery

To, co dnes mnohé nejvíce rozčiluje, je zároveň největší předností demokratické společnosti – slovní přestřelky, parlamentní přetahování, snaha získat jeden hlas navíc pro ten či onen zákon. Všechn ten ruch znamená, že v politice o něco jde, že není vše připraveno v zákulisí, kdy je veřejnost odsouzena jen k pozorování. Jakmile se v politice rozhostí ticho, je zle. Čtyřicet let byl český, respektive československý parlament potichu a jedině, co na jeho práci mohlo veřejnost zajímat, bylo dohadování, který z poslanců má horší košili a která z poslankyň má vyšší účes.

Volí všichni

Zatímco v demokratické společnosti je právo volit výsadou, za komunismu bylo potupným zážitkem. Stranický systém vypadal stejně jako tehdejší obchody, byla to karikatura toho, co známe dnes. Tak jako bylo na výběr jen ze dvou másel (a obě nechávala v ústech stejnou pachut'), tak si člověk mohl vybírat jen z několika nastrčených partají (po nich zůstávala ještě větší pachut'). Ve skutečnosti ale byly všechny víceméně stejné, a navíc o všem rozhodovala jen Komunistická strana Československa.

O tom, že jde vlastně o podvod, věděli všichni, jen se to nesmělo říkat nahlas. Lidé tak chodili volit, i když osoby na kandidátkách neznali a považovali je spíše za své nepřátele než zástupce. Systém si zároveň velice pečlivě hlídal, aby lidé chodili volit. Tomu, kdo se k volbám nedostavil, hrozil v práci postih. Tak se dosahovalo těch fascinujících výsledků, kdy se voleb pravidelně účastnilo kolem 99 % obyvatel a stejné procento hlasů dostávali i kandidující.

Demokratická politická soutěž v Československu skončila po puči v roce 1948, byť náznaky omezování rovných šancí bylo možné registrovat už od roku 1945. Když komunisté získali moc, snažili se i nadále vzbuzovat dojem, že všechno běží jako kdysi, ale ve skutečnosti kritické strany rozpustili, nepohodlné politiky zavřeli do koncentračních táborů anebo donutili emigrovat.

Absurditu situace dobře ilustrovalo znění ústavy, která mimo jiné ve státě garantovala „vedoucí úlohu Komunistické strany Československa“. Už to naznačovalo, že politická soutěž existuje jen naoko. Je to stejné, jako kdyby v pravidlech hokejové ligy bylo stanoveno, že se má soutěžit, ale vyhrát musí vždy jen Sparta Praha. Tato pasáž ústavy byla zrušena až 29. listopadu 1989. Za komunismu v parlamentu neexistovala opozice, proto byla všechna jednání i hlasování čistě formální a nikdo nikdy nebyl proti. Moc parlamentu byla ostatně prakticky nulová. Zákonodárci se scházeli jen párkrát do roka a každé hlasování mělo stoprocentní podporu přítomných. Odpor se neodpouštěl.

Moc ve skutečnosti neměla ani vláda. Vše řídila komunistická strana, v jejímž čele většinou stál prezident republiky. Zemi tak řídila hrstka lidí, kteří byli odstřiženi od veřejnosti i od reality. Všechny protesty a pokusy zakládat opoziční strany končily šikanou, zastrahováním a často i vězením. Nejbliže

bylo Československo obnově pluralitnějšího systému v roce 1968, ale invaze vojsk Varšavské smlouvy všechny demokratizační pokusy potlačila.

Mediální kontrola

Byť se to na první pohled nemusí zdát, pro řádnou politickou soutěž je zásadní svoboda tisku. Pokud neexistuje, veřejnost ztrácí příležitost ptát se přímo politiků a má ještě menší šanci je kontrolovat. Tuto roli dnes zastupují nevládní organizace a zejména média, která odhalují chyby politiků, popisují chování stran v Parlamentu ČR, dávají hlas vládě i opozici.

V době totality ale média fungovala pouze jako propagandistický nástroj. To znamená, že o chybách se nereferovalo a všichni kritici byli označováni za sabotéry. I vinou toho se Československo propadalo do stále hlubších problémů. A nejde jen o to, že se nedodržovala lidská práva. Absence kontroly vedla také k obrovským ekonomickým propadům, ničení životního prostředí či degradaci vzdělání.

Takže když tu a tam zaznívá volání po klidu, po pozitivnějších médiích apod., je třeba být na pozoru. Jak se říká: Klidu si dost užijeme po smrti, tak proč spěchat?



Média jako součást politického života

VOLEBNÍ SYSTÉM V ČESKÉ REPUBLICE

Erik Tabery

Čteme si o nich v novinách, díváme se na ně v televizi, posloucháme je v rádiu – politici jsou zkrátka všude. A i ten, kdo se o politiku nezajímá, na ně dříve nebo později narazí. Jak se ale ti lidé do té politiky dostali? A jak je mohu ovlivnit?

Volby v ČR

- Komunální volby do zastupitelstva obce
- Krajské volby do zastupitelstva krajů
- Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR
- Volby do Senátu Parlamentu ČR
- Prezidentské volby

KOMUNÁLNÍ VOLBY – volby do zastupitelstva obce

Když se člověku v jeho okolí něco nelíbí (třeba chybí přechod přes silnici, je málo zeleně, nedostatek hřišť apod.), může požadovat změnu. Na městských či obecních úřadech sedí politici, kteří mají za úkol dobře spravovat právě naše okolí. Jsou našimi zaměstnanci, protože jsou placeni z daní, které odvádíme.

Zastupitele mohou volit všichni od 18 let. Ve stejném věku mohou občané i sami kandidovat do obecního zastupitelstva. Musejí ale předtím vstoupit do nějaké politické strany nebo si nějakou založit či vytvořit sdružení nezávislých kandidátů.

Pakliže se vydají cestou založení nové strany, musejí nejdříve sehnat tisíc podpisů, aby je ministerstvo vnitra zaregistrovalo. Sdružení nezávislých kandidátů to má snazší, protože podpisy shánět nemusí.

Od vstupu ČR do Evropské unie platí, že právo volit a být voleni mají v komunálních volbách i lidé, kteří tu žijí, ale přitom jsou stále občany některé z členských zemí EU.

Těm, kteří jsou zvoleni (jejich mandát trvá čtyři roky), se říká zastupitelé a tvoří zastupitelstvo. Z něj pak vzniká něco jako obecní vláda, které se říká rada. Ta si pak ze svých řad zvolí starostu, ve větších městech pak volí primátora.

Zasedání zastupitelstva jsou přístupná veřejnosti, která může předkládat své požadavky. Mnohdy však zastupitelé či radní nechtějí jednotlivce vyslyšet, a proto se pak lidé spojují do různých skupin a občanských sdružení. Čím více lidí přesvědčíte o své myšlence, tím máte větší šanci, že ji prosadíte.

KRAJSKÉ VOLBY – volby do zastupitelstva krajů

Obce, městské části a města jsou nejmenšími jednotkami samosprávy u nás. Tak jako se od sebe liší obce, liší se od sebe i jednotlivé regiony. Rozdíly jsou často dány historicky, přítomností průmyslu či naopak přírodního bohatství. Tato specifika je třeba respektovat a přihlížet k nim. Proto je Česká republika rozdělena na 14 krajů, mezi něž se řadí i hlavní město Praha.

Kraje jsou tu zejména od toho, aby o všem nerozhodovalo jedno centrum. Hlavní město je vzdálené od některých míst i několik stovek kilometrů a mnohdy je i stejně vzdálené od problémů tamních lidí.

Každý kraj má proto své sídelní město, kde také zasedá krajské zastupitelstvo. Do něj, stejně jako u obecních voleb, mohou volit a být voleni lidé, kteří dosáhli 18 let.

Volič má v krajských volbách možnost použít čtyři preferenční hlasy. To znamená, že když chcete volit stranu XY a nejvíce se vám líbí kandidát, který má pořadové číslo deset, můžete jej zakroužkovat. Tím jej posouváte na žebříčku výše. Pakliže kandidát získá takový počet preferenčních hlasů, který činí nejméně 10 % z celkového počtu hlasů odevzdaných pro jeho stranu v rámci kraje, připadne mandát přednostně jemu.

V obcích, kde podle posledního sčítání lidu žije více než 10% obyvatel hlásících se k jiné národnosti než české, zařídí místní zastupitelstvo informace o volbách i v jazyce této menšiny.

Aby se strana či uskupení dostaly do krajského zastupitelstva, musí získat nejméně 5 % hlasů. Mandát zastupitele trvá čtyři roky.

Stejně jako u obcí i v krajích ze zastupitelstva vznikne krajská rada, ta si pak volí představitele kraje – hejtmána. Rady krajů vznikají na základě politických dohod zvolených stran. Zastupitelstva krajů mohou rovněž předkládat návrhy zákonů Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR.



Mapa krajů České republiky

PARLAMENTNÍ VOLBY

A) VOLBY DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY

Největší politický vliv na utváření podoby české společnosti má Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, která přijímá zákony, vyslovuje důvěru vládě, může také zřizovat vyšetřovací komise a volí členy mediálních rad.



Zasedání poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky

Voliči

Ve sněmovně zasedá 200 poslanců, které volí lidé starší 18 let. Každý občan způsobilý volit dostane před volbami domů hlasovací lístky, se kterými pak v den voleb zamíří na volební okrsek, jenž je většinou nedaleko od jeho domova. Pakliže dopředu ví, že nebude v místě svého trvalého bydliště (čeká ho dovolená, pracovní či studijní povinnosti v jiném kraji apod.), může si zařídit tzv. volební průkaz. Potom volí tam, kde se zrovna v čase voleb nachází. Dnes už je dokonce možné takto hlasovat ze zahraničí. Jsou mezi námi pochopitelně i lidé, kteří jsou sice doma, ale jsou dlouhodobě nemocní anebo v pokročilém věku, což jim brání opustit dům. Ti se pak mohou nahlásit místním úřadům, které za nimi vyšlou zástupce volební komise, aby mohli volit. Také lidé dlouhodobě hospitalizovaní v nemocnicích či sanatoriích si mohou zažádat o zápis do tzv. zvláštního seznamu voličů. O této možnosti by měli být informováni správou zařízení. Ten, kdo ví, že v čase voleb bude v nemocnici kvůli krátkodobé hospitalizaci, musí zažádat o voličský průkaz.

Každý volič má právo udělit čtyři preferenční hlasy. Pokud nějaký kandidát získá nejméně 5 % z celkového počtu hlasů odevzdaných pro jeho stranu v rámci volebního kraje, připadne mandát přednostně právě jemu.

Kandidáti a strany

Kandidovat mohou lidé starší 21 let. Mandát poslance trvá čtyři roky. Kandidátky sestavují politické strany, hnutí nebo koalice, a to na základě tzv. primárek. Každá strana má jiná pravidla, ale obecně platí, že se vybírá podle popularity v jednotlivých krajích. Na přední místa kandidátek se pak většinou vybírají ti nejznámější politici.

Strany, které chtějí kandidovat, musejí v každém volebním kraji složit tzv. kauci, a to ve výši 15 tisíc korun. Tato částka se pak použije na náklady spojené s volbami.

Volební obvody ve volbách do sněmovny kopírují hranice krajů. Takže kandidátka v Jihomoravském kraji se odlišuje například od kraje Vysočina či Jihočeského kraje. Počet mandátů (poslaneckých křesel) za jednotlivé obvody se vypočítává podle volební účasti v každém z krajů – jinými slovy, čím více voličů, tím více křesel pro kraj.

Počty mandátů za jednotlivé kraje po volbách v roce 2013

Hlavní město Praha	24 mandátů
Středočeský kraj	25 mandátů
Jihočeský kraj	12 mandátů
Plzeňský kraj	11 mandátů
Karlovarský kraj	5 mandátů
Ústecký kraj	14 mandátů
Liberecký kraj	8 mandátů
Královéhradecký kraj	11 mandátů
Pardubický kraj	10 mandátů
Kraj Vysočina	11 mandátů
Jihomoravský kraj	23 mandátů
Olomoucký kraj	12 mandátů
Zlínský kraj	12 mandátů
Moravskoslezský kraj	22 mandátů
Celkem	200 mandátů

Do Poslanecké sněmovny zamíří to politické uskupení, které celkově překročí 5 % hlasů. Kandidující koalice to mají těžší, protože ty musejí získat 5 % hlasů za každou stranu, která je tvoří. Takže kdyby kandidovaly čtyři strany spojené koalici, musely by ve volbách získat nejméně 20 % hlasů.

Postavení a práce poslance

Poslanec má v Poslanecké sněmovně pravomoc předkládat návrhy zákonů či pozměňovací návrhy k zákonům, se kterými přišli ostatní. Stává se také členem některého z výborů sněmovny – ty probírají novely zákonů, které jim tematicky přísluší. Jinými slovy například v zahraničním výboru poslanci probírají vše, co souvisí s naší zahraniční politikou.

Výbory v Poslanecké sněmovně

- Hospodářský výbor
- Kontrolní výbor
- Mandátový a imunitní výbor
- Organizační výbor
- Petiční výbor
- Rozpočtový výbor
- Ústavně právní výbor
- Volební výbor
- Výbor pro bezpečnost
- Výbor pro evropské záležitosti
- Výbor pro obranu
- Výbor pro sociální politiku
- Výbor pro veřejnou správu a regionální rozvoj
- Výbor pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu
- Výbor pro zdravotnictví
- Výbor pro životní prostředí
- Zahraniční výbor
- Zemědělský výbor

Zákonodárci (tedy i senátoři) dostávají ze státního rozpočtu peníze na asistenty a také na vytváření analýz, které jim pomáhají porozumět tématům, o nichž hlasují. Každá strana si vytváří týmy expertů – ti radí poslancům s otázkami, které nejsou jejich doménou. Častým původním povoláním zákonodárců je například advokacie. Dá se předpokládat, že právník toho nebude vědět moc třeba o zdravotnictví, takže potřebuje odbornou pomoc, aby mohl odpovědně hlasovat.

Každý z členů Parlamentu ČR je chráněn tzv. imunitou. V Česku je nebývale široká, takže když se poslanec (či senátor) dopustí nějakého přestupku či je podezřelý ze spáchání trestného činu, musí s jeho vydáním policii souhlasit většina sněmovny. V západních demokraciích se imunita vztahuje většinou pouze na verbální vyjádření pronesená na území parlamentu. Tím má být zachována svoboda projevu zákonodárců.

Co je vlastně poměrný a většinový systém?

V prvním případě jde o to, že složení sněmovny odráží proporcii hlasů, které strany získaly ve volbách. Má tedy výhodu v tom, že přesněji kopíruje názory ve společnosti. Čistý poměrný systém ale v Česku neexistuje, protože je tu pětiprocentní hranice pro vstup do sněmovny. Tato pojistka je do jisté míry diskriminační, na druhé straně brání přílišné roztržitosti sněmovny, ale i průniku nesystémových či okrajových stran do Parlamentu ČR.

Naproti tomu většinový systém u nás funguje pro volby do Senátu; má menší obvody, za které se do sněmovny dostává jeden zákonodárce nebo jen malý počet zákonodárců. Systém je buď jednokolový, nebo dvoukolový. V prvním případě se stává zákonodárcem ten, kdo získal nadpoloviční většinu hlasů. V druhém případě postupují dva kandidáti s největším počtem volebních preferencí do dalšího kola a pak se mezi nimi rozhoduje. Tento systém má tu výhodu, že díky omezenému počtu kandidátů se volič může mnohem lépe orientovat v tom, kdo je jaká osobnost. Voliči jsou však zároveň často nuceni vybírat menší zlo, například stojí-li proti sobě jim ne zcela blízký zástupce demokratické strany a zástupce extremistů.

B) VOLBY DO SENÁTU

V Česku máme dvoukomorový Parlament, který tvoří Poslanecká sněmovna a Senát (v sousedním Slovensku mají jen jednu komoru). Senát tvoří 81 senátorů, kteří jsou voleni na šest let. Každé dva roky se konají volby ve třetině volebních obvodů a na rozdíl od voleb do sněmovny se v nich volí většinovým systémem (viz rámeček). Tento na první pohled netradiční způsob je ve skutečnosti dobře promyšleným systémem. Dvě parlamentní komory fungují jako demokratická pojistka, respektive jako prostředek vyrovnávání moci v zemi.

Když to velmi zjednodušíme, tak zatímco v Poslanecké sněmovně se uplatňuje především stranický pohled, v Senátu je přístup osobnější. Je to dáno i tím, že voliči ve svém obvodu vybírají do horní komory Parlamentu ČR jednu konkrétní osobnost. Také z toho důvodu je v Senátu více politiků, které nenominovala žádná ze známých stran. I minulost proto ukázala, že v horní komoře Parlamentu nevládnou takové emoce jako v Poslanecké sněmovně.

A protože Senát po Poslanecké sněmovně schvaluje návrhy zákonů, často funguje také jako korektiv. A to jak v záležitostech praktických (opravuje chyby, kterých si sněmovna ne všimla), tak i v politických (občas se stane, že sněmovna schválí něco pod tlakem okolností, ale Senát to vetuje).

Senát je přesto slabší komorou než sněmovna. Například nehlasuje o důvěře vládě či o státním rozpočtu. Když Senát zamítne nějaký návrh, který přišel ze sněmovny, mohou ho poslanci většinou svých hlasů (zapotřebí je tedy 101 poslanců) přehlasovat. Nepřehlasovatelný je Senát při projednávání ústavních zákonů nebo například při změnách volebních pravidel.



Zasedání Senátu Parlamentu České republiky

Senát má i specifické pravomoci, kterými nedisponuje sněmovna.

Příklady pravomocí Senátu

- Souhlasu Senátu je zapotřebí při jmenování soudců Ústavního soudu ČR.
- Pouze Senát může podat Ústavnímu soudu ČR žalobu na prezidenta republiky pro velezradu.
- Předkládá prezidentu republiky návrhy na propůjčení nebo udělení státních vyznamenání.
- Navrhuje Poslanecké sněmovně dva kandidáty na funkci veřejného ochránce práv a dva kandidáty na funkci jeho zástupce.
- Navrhuje prezidentu republiky kandidáty na funkci předsedy a inspektorů Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Dojde-li k rozpuštění Poslanecké sněmovny, přísluší Senátu přijímat zákonná opatření ve věcech, které nesou odkladu a vyžadovaly by jinak přijetí zákona.

Přestože je Senát veřejností často vnímán jako zbytečný, odborníci se shodují, že naopak svůj význam obhájil.

Kandidáti do Senátu a voliči

Kandidovat do Senátu mohou lidé, kteří jsou starší 40 let. Jak už bylo řečeno, může kandidovat i člověk, který není členem žádné strany a ani jí není nominován. Tento nezávislý kandidát ale musí v obvodě, kde aspiruje na senátorské křeslo, sesbírat 1 000 podpisů, aby byl k volbám vůbec připuštěn. Každý adept pak musí složit kauci ve výši 20 tisíc korun, která se mu vrátí, pokud získá aspoň 6 % hlasů. Volit smějí ti, kteří dovřili 18 let. Volby pak probíhají dvoukolově. Počet kandidátů, kteří se mohou přihlásit do prvního kola voleb, není omezen, ale do druhého kola postupují jen dva

s nejvyšším počtem hlasů. Pokud se někomu podaří už v prvním kole získat nadpoloviční většinu hlasů, pak je zvolen hned.

PREZIDENTSKÉ VOLBY

Dřívější nepřímou volbu prezidenta, během níž byl prezident volen prostřednictvím Parlamentu ČR, nahradila přímá volba. Hlavu státu tak měli poprvé v historii možnost volit přímo občané. Prezident nemůže být zvolen na více než dvě volební období, přičemž jedno trvá pět let. Prezidentem se může stát každý, kdo dosáhl 40 let.

Prezidentské kandidáty může navrhnout skupina nejméně 20 poslanců nebo 10 senátorů. Stejně právo mají i plnoletí občané, kteří také mohou navrhnout kandidáty. Jejich návrh ale musí podpořit petice s nejméně 50 tisíci podpisy. Volit pak může v tajné volbě každý občan starší 18 let. Pokud některý kandidát získá už v prvním kole nadpoloviční většinu hlasů, vítězí. Pakliže ale nikdo takový počet hlasů nezíská, musí se do 14 dnů konat druhé kolo volby, do kterého postoupí dva neúspěšnější kandidáti. Prezidentem se stává ten, který získá více hlasů.



Prezident Václav Havel během oslav výročí 17. listopadu v roce 2009

Pravomoci prezidenta

Byť je hlava státu vnímána především reprezentativně (ostatně podle Ústavy ČR zastupuje republiku navenek), má i celou řadu pravomocí. Důležitou roli například sehrává těsně po volbách do Poslanecké sněmovny. Je to on, kdo pověřuje vítěze voleb sestavením vlády a pak jmenuje předsedu vlády a jeho ministry. V povolebním čase je hlava státu vůbec významná, stává se tak trochu moderátorem debat a v čase vášní může být důležitým svorníkem. Takhle například Václav Havel v roce 1996 vyřešil povolební krizi, kdy nebylo možné sestavit většinovou vládu. To on zprostředkoval dohodu mezi levicí a pravicí, která pak umožnila uklidnit situaci. Prezident má také významné tzv. jmenovací pravomoci. Vybírá členy do naší nejdůležitější soudní instituce, Ústavního soudu. Jeho návrhy ale

musí posvětit i Senát. Hlava státu rovněž jmenuje členy Bankovní rady České národní banky.

Prezident má pravomoc vetovat zákony. Pokud se tak stane, může ho sněmovna přehlasovat. K tomu ale potřebuje nejméně 101 hlasů (z 200). Hlava státu nemůže vetovat zákony, které mění Ústavu.

Hlava státu má řadu pravomocí. Mimo jiné:

- Svolává zasedání Poslanecké sněmovny.
- Rozpouští Poslaneckou sněmovnu.
- Jmenuje ze soudců předsedu a místopředsedy Nejvyššího soudu ČR.
- Odpouští a zmírňuje tresty uložené soudem, nařizuje, aby se nezačalo trestní řízení, a bylo-li zahájeno, aby se v něm nepokračovalo, zahlazuje odsouzení.
- Podepisuje zákony.
- Jmenuje prezidenta a viceprezidenta Nejvyššího kontrolního úřadu.
- Sjednává a ratifikuje mezinárodní smlouvy, sjednávání mezinárodních smluv může přenést také na vládu nebo s jejím souhlasem na její jednotlivé členy.
- Je vrchním velitelem ozbrojených sil.
- Vyhláší volby do Poslanecké sněmovny a do Senátu.
- Jmenuje a povyšuje generály.
- Jmenuje soudce.
- Má právo udělovat amnestii.

FINANCOVÁNÍ POLITICKÝCH STRAN A PŘEROZDĚLOVÁNÍ MANDÁTŮ V POSLANECKÉ SNĚMOVNĚ PARLAMENTU ČR

Tatiana Čabáková, Eva Štásková

Finanční příspěvky stranám

Strana musí získat 5 % hlasů voličů, aby se dostala do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Avšak k tomu, aby získala od státu příspěvek na úhradu volebních nákladů, které bývají často zejména u velkých stran vysoké, stačí straně, hnutí nebo koalici získat ve volbách do Poslanecké sněmovny nejméně 1,5 % z celkového počtu platných hlasů. V takovém případě dostane ze státního rozpočtu 100 Kč za každý odevzdaný hlas. Ve volbách do Evropského parlamentu pak musí získat alespoň 1 % hlasů, a tím dosáhne na 30 Kč za každý hlas.

Stát také každoročně poskytuje stranám a hnutím finanční příspěvek na činnost. Ten se dále dělí na stálý příspěvek a příspěvek na mandát. Když strana získá v posledních volbách do Poslanecké sněmovny 3 % hlasů, stálý příspěvek je 6 milionů Kč na rok. Za každou další, i započatou jednu desetinu procenta hlasů dostane strana navíc 200 tisíc Kč ročně. Obdrželi-li více než 5 % hlasů, příspěvek činí 10 milionů Kč a dále se nezvyšuje.

Ze státní pokladny se straně vyplácí i příspěvek na mandát poslance nebo senátora. Jeho výše je 855 tisíc Kč ročně. Za mandát člena zastupitelstva kraje a člena zastupitelstva hlavního města Prahy dostane strana každý rok 237 500 Kč.

Způsob rozdělování mandátů v Poslanecké sněmovně

Po uzavření volebních místností a sečtení platných hlasů přichází ke slovu Český statistický úřad, který zpracovává a vyhodnocuje výsledky voleb. Nejprve je třeba spočítat tzv. republikové mandátové číslo, jež udává, kolik hlasů je v celostátním průměru potřeba pro zvolení jednoho poslance, a pomocí kterého se dále vypočítá množství mandátů (volených poslanců) v jednotlivých krajích.

Republikové mandátové číslo se zjistí tak, že se celkový počet platných hlasů ze všech volebních krajů vydělí počtem poslanců, tedy mandátů, tj. 200. Mandátovým číslem se pak podělí celkový počet platných hlasů odevzdaných v jednotlivých krajích, čímž se zjistí počet mandátů přidělených každému kraji.

V souvislosti s tímto přepočítáváním se nesmí zapomenout na fakt, že se nepřihlíží k hlasům uděleným stranám, hnutím a koalicím, jež nedosáhly na zákonem požadovanou minimální hranici získaných hlasů (strany a hnutí musejí pro vstup do Poslanecké sněmovny získat alespoň 5 % platných hlasů na celostátní úrovni). Strany, hnutí a koalice, které splní výše zmíněnou podmínku, postoupí do další fáze vyhodnocování výsledků voleb, ve které se jim v jednom skrutiniu (sčítání hlasů při volbách) rozdělí mandáty v rámci každého volebního kraje.

K přerozdělování mandátů se používá d'Hondtova metoda založená na vytvoření systému tzv. volebních dělitelů. Základem této metody je

matematická teorie, která říká, že žádná strana nemůže získat mandát dříve než strana, která v daný okamžik procesu rozdělování mandátů disponuje větším počtem hlasů. Mandáty jsou postupně přidělovány jednotlivým stranám podle průměru hlasů vykázaných na jeden získaný mandát. Faktem je, že tato metoda přepočítávání hlasů zvyšuje zisk větších stran na úkor těch menších. K nepoměru mezi počtem hlasů a mandátů přispívá také počet obyvatel a rozdílná velikost volebních krajů (tak se například stalo, že strana, která získala ve volbách v jednom z menších krajů 10 % hlasů, nezískala ani jeden z 8 mandátů).

Příspěvky a dary

Vedle příspěvků od státu si politické strany zajišťují i vlastní příjem financí, a to z několika různých zdrojů. Všichni členové musejí platit členské příspěvky, protože však strany v Česku nemají velké členské základny a členů spíše stále ubývá, zmenšuje se logicky i objem těchto peněz.

Strany také přijímají sponzorské dary, které však mohou být zdrojem pro korupci. I když se tomu snaží předejít povinností politických stran zveřejňovat ve výročních zprávách všechny dary, zůstává často právě tento způsob příjmu peněz velmi neprůhledný.

Roční příspěvek od státu na činnost stran

Roční paušál pro každou stranu,

která získala ve volbách více než 5 % hlasů 10 milionů Kč

Příspěvek za poslance a senátory 855 000 Kč na osobu

Příspěvek za krajské zastupitele 237 500 Kč na osobu

VOLBY DO EVROPSKÉHO PARLAMENTU

Zuzana Kasáková

Protože Česká republika je členem Evropské unie, jednou za pět let volí občané své zástupce i do Evropského parlamentu.

Evropský parlament (EP) je jedním ze stálých orgánů Evropské unie (EU). Reprezentuje zájmy občanů EU, kteří volí jeho členy v přímých volbách. Je tak orgánem, který v institucionálním rámci EU představuje základní demokratický prvek. Evropský parlament své aktivity vykonává zejména v Bruselu, ale také ve Štrasburku a v Lucemburku.



Budova Evropského parlamentu ve Štrasburku

Jaké má Evropský parlament pravomoci?

V průběhu evropského integračního procesu se postavení Evropského parlamentu významně proměnilo. Zatímco na počátku 50. let, kdy byly položeny základy dnešní Evropské unie, měl pouze kontrolní funkci, dnes mu jeho pravomoci umožňují účastnit se zásadním způsobem rozhodovacího procesu EU a ovlivňovat jej. Pravomoci Evropského parlamentu lze rozdělit na legislativní, rozpočtové, kontrolní a jmenovací.

Legislativní pravomoci

V oblasti legislativního procesu zůstává role EP limitována. Evropský parlament není oprávněn iniciovat přijetí legislativního aktu, čímž se liší od národních parlamentů. Toto pravidlo bylo zmírněno Maastrichtskou smlouvou z roku 1993, která Parlamentu přiznala právo požádat Evropskou komisi o předložení legislativního návrhu, pokud jeho schválení považuje EP za nutný pro implementaci smluv.

Význam EP v procesu schvalování evropské legislativy se odvíjí rovněž od konkrétních politik (témat), která jsou projednávána. V oblasti rovných příležitostí, volného pohybu pracovníků či justiční spolupráce v trestních věcech se uplatňuje tzv. řádný legislativní postup, ve kterém EP spolupracuje s Radou EU. Obě instituce se tedy musejí na návrhu legislativního aktu shodnout. Pokud se tak nestane, návrh není přijat.

Další procedurou schvalování legislativních aktů je tzv. zvláštní legislativní postup. Ten se od předchozího mechanismu liší tím, že Parlament normu neschvaluje, ale buď pouze může vyjádřit svůj postoj (konzultuje), nebo je vyžadován jeho souhlas (v tomto případě EP s předloženou normou souhlasí nebo vyjadřuje zamítavé stanovisko, neovlivňuje ale její obsah). Zapojení EP formou konzultace je požadováno například u harmonizace nepřímých daní a vnitřního trhu. Souhlas je vyžadován kupříkladu při schvalování antidiskriminačních opatření, víceletého finančního rámce či v otázce dohody o podmínkách vystoupení členské země z Evropské unie.

Rozpočtové pravomoci

V otázce rozpočtu má Evropský parlament od přijetí Lisabonské smlouvy v roce 2009 právo ovlivňovat celý rozpočet Unie, nikoli pouze nepovinné výdaje (například výdaje na udržitelný rozvoj), jak tomu bylo dříve. Tato změna představuje jednu z oblastí, ve kterých Lisabonská smlouva posílila pravomoci této přímo volené instituce. Od 70. let 20. století má EP pravomoc odmítnout rozpočet jako celek. Souhlas s rozpočtem musí svým podpisem stvrdit předseda Evropského parlamentu. Pokud by tak odmítl učinit, rozpočet by nevstoupil v platnost. Tato pravomoc dává do rukou Evropského parlamentu důležitý vyjednávací potenciál, který EP umí obratně využít.

Kontrolní a jmenovací pravomoci

Poslední okruh kompetencí se týká oblasti kontroly a jmenování. Nejsilnější pravomoci v této oblasti získal Evropský parlament vůči Komisi. Parlament je oprávněn volit předsedu Evropské komise, na druhé straně jej ale nemůže odvolat. Komisi schvaluje jako celek, přičemž se zde uplatňuje neformálně zakotvená procedura slyšení, která EP dává možnost složení Komise ovlivnit. Evropský parlament může také Komisi jako celku, nikoli jednotlivým komisařům, vyslovit nedůvěru. Slyšení Parlament uplatňuje také vůči prezidentu a členům Výkonné rady Evropské centrální banky a kandidátům na funkci v Účetním dvoře. Za účelem větší demokratické kontroly aktivit Evropské komise bylo Parlamentu přisouzeno schvalovat všeobecnou zprávu o její činnosti včetně práva udělit Komisi absolutorium za plnění rozpočtu. Zároveň získal EP právo jednotlivé členy Komise interpelovat. Vůči Radě EU a Evropské radě zůstává kontrolní pravomoc Parlamentu slabší. V rámci dohledu nad dodržováním pravidel získal EP do rukou několik nástrojů. EP jmenuje evropského ochránce veřejných práv, jehož funkce byla zřízena Maastrichtskou smlouvou. Parlament má také pravomoc vytvářet vyšetřovací výbory, když se domnívá, že dochází k porušování nebo nesprávnému uplatňování evropského práva členskými státy. Dalším nástrojem je zajištění petičního práva pro občany EU, kteří mohou prostřednictvím Parlamentu požádat o nápravu škody, kterou jim způsobila činnost institucí EU.

Jaká je struktura Evropského parlamentu?

V čele Evropského parlamentu stojí předseda, který reprezentuje Parlament navenek a řídí jeho činnost. Společně se čtrnácti místopředsedy tvoří předsednictvo EP, které se zabývá finančními, organizačními a administrativními záležitostmi a je voleno na 2,5 roku.

Stěžejní roli hrají v činnosti Parlamentu politické skupiny (viz dále), do kterých se podle své politické orientace sdružují poslanci zvolení v jednotlivých členských státech. Mají právo navrhnout kandidáty na předsedu EP, místopředsedy a kvestory, podílejí se na jmenování členů výborů, podvýborů a meziparlamentních delegací. Mohou také předkládat doporučení Radě EU. Každá skupina má vlastní strukturu, kterou tvoří předseda nebo předsedové, předsednictvo, národní delegace a sekretariát. Počet politických skupin se s každým novým funkčním obdobím EP může měnit. Ve funkčním období 2009–2014 jich v EP působilo sedm. Existovala i „skupina“ tzv. nezařazených poslanců, kteří se z ideových či jiných důvodů rozhodli do žádné skupiny nevstoupit nebo z ní byli vyloučeni. S ohledem na pravomoci skupin jsou poslanci, kteří se rozhodli zůstat mimo tato uskupení, znevýhodněni. Právě předsedové politických skupin totiž společně s předsedou EP tvoří tzv. Konferenci předsedů, která přijímá politická rozhodnutí.

Výbory představují důležitou složku EP, neboť vypracovávají legislativní návrhy, zprávy z vlastního podnětu a pozměňovací návrhy, o kterých se pak v plénu debatuje a hlasuje. Ve funkčním období 2009–2014 bylo v EP zřízeno dvacet stálých výborů, jejichž složení reflektuje zastoupení jednotlivých politických proudů v plénu. Výbory kladou důraz na transparentnost a jejich jednání jsou veřejná. Mohou také vytvářet různé podvýbory a dočasné výbory, které řeší zásadní otázky, jimž EU v dané době čelí. Výbory se setkávají zejména v Bruselu, zatímco plenární zasedání Parlamentu probíhají ve Štrasburku.

Na činnosti EP se významnou měrou podílí i jeho sekretariát, který zajišťuje běžnou administrativní agendu EP. Sídlí v Lucemburku, zaměstnává kolem 5 000 úředníků a zajišťuje například také překlady dokumentů a tlumočení.

Volby do Evropského parlamentu

První přímé volby do Evropského parlamentu proběhly v roce 1979. Zavedením všeobecných voleb je Parlament vnímán jako reprezentant občanů členských států na evropské úrovni. Přímá vazba na „evropský lid“ Parlamentu slouží jako zdroj legitimacy pro jeho činnost v rámci EU. Rozšiřování pravomocí Parlamentu tak bývá také často vnímáno jako způsob, kterým se rozhodování na evropské úrovni stává demokratičtější. Legitimita EP je ale oslabována neustále se snižující účastí voličů v evropských volbách a omezena principem tzv. degresivní proporcionality, na jehož základě dochází k rozdělení parlamentních křesel mezi jednotlivé členské země a jenž znevýhodňuje lidnaté státy (například Německo) oproti méně lidnatým (například Malta).

Volby do EP se ve všech členských zemích Evropské unie konají každých pět let, vždy od čtvrtka do neděle. Jednotlivé členské státy tak mohou volby uspořádat ve dnech, kdy jsou občané zvyklí volit (například v České republice v pátek a v sobotu). Od roku 1999 platí, že všechny země používají pro evropské volby proporční systém, přičemž záleží na rozhodnutí a volební tradici každé země, jaký konkrétní typ poměrné volby si zvolí. EU pouze upravuje minimální hranici umožňující politickým stranám vstup do Evropského parlamentu, která nesmí být vyšší než 5 %.

Voleb se může zúčastnit každý občan Evropské unie, který je zaregistrován na seznamu voličů. Výkon aktivního a pasivního volebního práva se v jednotlivých zemích liší. Například v Rakousku mají právo volit občané od 16 let a být voleni od 18 let. Naopak v osmi členských státech (Dánsko, Finsko, Lucembursko, Německo, Nizozemsko, Portugalsko, Slovinsko, Švédsko) může občan vykonávat aktivní i pasivní volební právo po dosažení věku 18 let. Právo volit a kandidovat ve volbách do EP lze uplatnit i na území jiného členského státu EU. Postupy jsou upraveny vnitřními předpisy jednotlivých zemí EU. Právo volit mají i občané britského Commonwealthu, například Kanadčané. Platí ale, že tito voliči musí být uvedeni na seznamu voličů ve Spojeném království.

Rovněž velikost volebních obvodů se v jednotlivých členských zemích liší. Například Spojené království je rozděleno do jedenácti volebních obvodů, Itálie do pěti, Belgie do dvou.

Hlasování v evropských volbách ve většině členských států není povinné. Výjimku představují Belgie, Kypr, Lucembursko a Řecko, kde je účast ve volbách povinností občanů.

Výkon funkce poslance Evropského parlamentu není slučitelný s členstvím v národním parlamentu a vládě ani s výkonem funkce v evropských institucích a orgánech.

Volby do Evropského parlamentu v České republice

Česká republika se poprvé evropských voleb zúčastnila v červnu 2004, krátce po svém vstupu do Evropské unie. Volby do Evropského parlamentu zde probíhají v souladu s volební tradicí v pátek a v sobotu. Na rozdíl od voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR tvoří Česká republika pro evropské volby jeden volební obvod. To znamená, že strany sestavují jednu kandidátku pro celou Českou republiku. Právo volit má každý, kdo dosáhl věku 18 let. Právo být volen je přiznáno občanům po dosažení věku 21 let. Voleb do Evropského parlamentu se v České republice mohou účastnit také občané jiných členských států EU v případě, že v den konání voleb dosáhli minimální hranice 45 dnů přihlášení k trvalému nebo přechodnému pobytu v ČR.



Zasedací sál Evropského parlamentu ve Štrasburku

JAK ČÍST PŘEDVOLEBNÍ PRŮZKUMY. KOUZLENÍ S MAGICKOU HRANICÍ 5 %

Robert Břešťan

Text byl se svolením autora převzat z webu HlídacíPes.org.

Týden před volbami zákon zakazuje zveřejňovat jakékoli předvolební průzkumy. I tak mají tyto odhady výsledků na voliče značný vliv, umějí rozhodnout i o parlamentním bytí a nebytí politické strany.

Průzkumy různých agentur nabízejí tradičně široký rozptyl potenciálních volebních výsledků. Veřejně se pak tyto odhady často prezentují jako sdělení pravdy, aniž se řeší, kdo průzkum dělal, na čí zakázku, na jak velkém a pestrém vzorku, v jakém období, a především s jakým zadáním. Není výzkum jako výzkum.

Typickým příkladem jsou internetové předvolební průzkumy, které sice mohou stát na reálných odpovědích, ale jinak je kvalita výsledku jistá asi jako mobilní signál v Boubínském pralese.

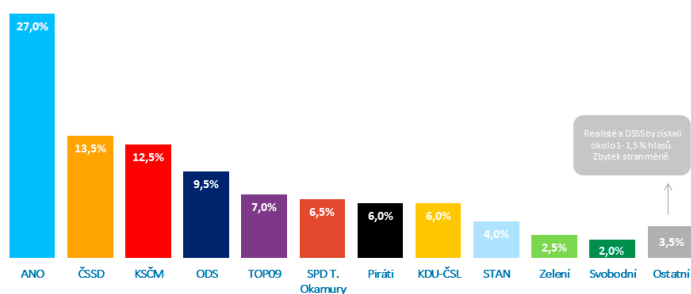
Blíže realitě by mělo být dotazování přímo v terénu a na vzorku 1000+ lidí. Otázka bývá triviální – šli byste volit, pokud by se teď (zítra, za týden) konaly volby? Pokud ano, koho?

Sympatie není totéž co potenciál

Jenže stejné odpovědi lze použít různě. Podle toho, co má být výsledkem: stranické preference, voličské preference, stranické sympatie, nebo snad volební model, či volební potenciál? Rozdíl je v tom takový, že by „chytře udělaný“ průzkum dokázal voličům nabulíkovat i to, že šanci na vstup do sněmovny má i Společnost přátel žehu.

Například zářijový průzkum volebního potenciálu agentury Phoenix „poslal“ do sněmovny Realisty i Stranu práv občanů, které ale ve volebním modelu agentury Median ze stejné doby byly hluboko pod pěti procenty.

Sněmovní volební model, září 2017



Volební model zobrazuje odhad nejpravděpodobnějšího rozvržení podpory stran v hypotetických volbách do Sněmovny, pokud by se konaly v době dotazování. Volební model zohledňuje odlišnou míru pravděpodobnosti účasti respondentů u voleb (dle deklarované ochoty k účasti). U rozhodnutých voličů model zahrnuje hlavní preferovanou stranu, u váhajících zahrnuje všechny zvažované strany s intenzitou, která zohledňuje sílu příklonu k jednotlivým stranám.

Do grafu jsou samostatně zahrnuty kandidující strany s aktuálním ziskem minimálně 2 % v modelu. Zbytek je v kategorii „ostatní strany“. Předpokládané zisky stran jsou zaokrouhleny na půl procenta. STATISTICKÁ ODCHYLKA činí +/- 1 % u malých stran až +/- 3,5 % u největších stran.

Žijeme v době rozmachu fake news. Svévolné nakládání s průzkumy a jejich divoké výklady a mediální prezentace do ní dobře zapadají.

Takže si to raději v rychlosti prosvištíme:

1. stranické preference

Základem jsou odpovědi všech respondentů výzkumu s volebním právem, zahrnují tedy i nerozhodnuté voliče a ty, co vědí, že k volbám nepůjdou. Neodhadují tedy, jak dopadnou volby, ale deklarují rozhodnutí celé populace 18+ v případě, že by byly volby (nejvíce „hlasů“ zde dostává „nepůjdu volit“ nebo „nevím“, což hlasy pro strany zkresluje).

2. voličské preference

Zde se již pracuje jen s odpověďmi těch respondentů, kteří říkají, že by k volbám přišli. Součet do 100 % tvoří příznivci jednotlivých politických stran plus ti, co sice hodlají volit, ale v době výzkumu říkají, že zatím nevědí koho.

3. stranické sympatie

Příliš často se tento výzkum nedělá, ale je dobré o něm vědět. Pomáhá určit, jak by se ve volbách rozhodli zatím nerozhodnutí voliči. Jde o podíl osob, které preferují určitou politickou stranu nebo jí i přes pochybnosti alespoň vyjadřují sympatie. Dopočet do 100 % tvoří odpovědi „nevím“ a ti, kteří nesympatizují se žádnou stranou.

4. volební model

Odhad toho, jak by volby skutečně dopadly. Metodologie různých agentur se zde liší. Do volebního modelu vstupují jen respondenti, kteří nevyklučují účast u voleb a zároveň jsou schopni vybrat si jednu preferovanou stranu.

5. volební potenciál

Ukazuje, kolik procent hlasů by strana mohla hypoteticky získat, pokud by se k ní přiklonili všichni lidé, kteří její volbu byť jen zvažují a zároveň nevyklučují účast u voleb. Součet hlasů v takovém případě je více než 100 %, což často budí posměch či úžas.

Pro pořádek – Česká televize vybírala zástupce deseti stran do předvolebních debat dle kritéria volebního potenciálu.

Magie desetin procenta

Hlavní boj se obvykle vede o to, kdo se udrží nad magickou pětiprocentní hranicí, protože voliči jsou na „ztrátu hlasu“ tradičně velmi citliví.

A tak je výsledek průzkumu 4,9 % krátce před volbami obvykle sebenaplnějším se proroctvím, naopak třeba 5,3 % už dává celkem slušnou šanci na úspěch. Síla a vliv agentur na volební výsledky jsou tedy značné, stejně jako zodpovědnost médií za to, jak se pak výsledky prezentují.

Běžný čtenář, divák či posluchač se těžko sám zorientuje v tom, co přesně že se to vlastně zkoumalo a co to znamená. Jedno to ale rozhodně není.

JAK ZALOŽIT A UDRŽOVAT STUDENTSKOU SAMOSPRÁVU

Marek Szeles

Nutný základ

Co to vůbec je studentská samospráva? A proč je dobré ji mít? Předtím, než o jejím založení začneme uvažovat, je důležité si tyto otázky vyjasnit. V Česku se tomu říká různě: školská samospráva, studentská rada, školský parlament atp. Všechny uvedené názvy ale označují jedno a totéž – skupinu aktivních žáků nějaké školy komunikující s jejím vedením a hájící zájmy ostatních žáků. Pokud samospráva dobře funguje, může se jí povést třeba uspořádat koncert částečně financovaný ze školního rozpočtu, ač tomu vedení školy není příliš nakloněno, zorganizovat studentské volby nebo objednat mikiny s logem školy apod.

Proč do toho jít

Důvodů pro zřízení studentské reprezentace na škole mohou být stovky. Většinou však za jejím zřízením stojí nějaký problém – třeba že záchodky na škole jsou dlouhodobě neudržované a vedení to neřeší nebo že studenti chtějí zkušebnu pro školní kapelu... Zřídit samosprávu je obecně dobré. Žáci si totiž nikdy nemohou být jistí, kdy se jim bude hodit mít zástupce, kteří se s mandátem všech ostatních budou moci pustit do jednání s vedením, ať už z jakéhokoli důvodu.

Jde se na věc

Při zřizování samosprávy je určitě dobré mít pro začátek nějakého partnera, který může poradit a pomoci. Tím bývá třeba liberální ředitel otevřený novým věcem nebo aktivní občankář, jenž by na samosprávě chtěl demonstrovat demokratické principy. Určitě je také vhodné kontaktovat při zakládání studentské samosprávy Českou středoškolskou unii (ČSU), která má již bohaté zkušenosti a může poskytnout spoustu skvělých rad. Dokonce o zakládání samospráv vydala vlastní brožurku, která je volně ke stažení v pdf na: www.vzorovka.cz.

Pro fungující samosprávu je třeba jen pár ingrediencí: **stanovy, členové a program**. Stanovy jsou dokument, podle kterého se všechno řídí a jenž by měl definovat způsob volby členů samosprávy, jejího vedení, a pokud má samospráva vlastní rozpočet, pak i to, kdo za něj zodpovídá a na co ho smí použít. Vzory stanov pro samosprávy je také možné stáhnout na stránkách ČSU (viz odkaz výše).

Poté už stačí jen obejít všechny třídy na škole, aby si zvolily své delegáty, a s nimi uspořádat první zasedání, kde se určí, o co bude samospráva usilovat – jestli bude chtít lepší jídlo v jídelně, objednat školní mikiny, uspořádat sportovní klání...

Na věčné časy

Spousta samospráv má bohužel krátkou životnost (několik málo let), protože nedokážou pokračovat v momentě, kdy odejdou jejich aktivní zakladatelé – pak doplácí buď na nezájem ostatních studentů, anebo na snahu vedení samosprávu zrušit.

O dlouhodobé fungování samosprávy je důležité se zasadit, a to nejlépe hned několika způsoby:

1. Vytvořit kvalitní stanovy

Pokud jsou stanovy dobře napsané, zabrání příliš ambiciózním či nedůvěryhodným lidem rozložit samosprávu zevnitř a zároveň nebrání jejímu fungování tím, že by zatěžovaly předsedu papírováním.

2. Uspořádat dlouhodobější populární projekty

Nic nepomůže fungování samosprávy víc než zájem studentů. A ty povzbudí zejména projekty, které zajímají je samotné – třeba časopis, pravidelné koncerty, divadlo atp.

3. Přesvědčit vedení, že mu studentská rada pomáhá

Rada může svým fungováním značně ulehčit práci vedení školy tím, že mnohé studentské problémy vyřeší za ně.

Poté už nic nebrání tomu, aby samospráva získala na škole tradici a popularitu, což povede ke spokojenosti jak studentů, tak i rodičů a vedení. S dobrým studentským parlamentem zkrátka vyhrává každý!

PROMÍTEJTE FILMY

Studentské volby nejsou jen o samotném volebním aktu. Zabývejte se s žáky základními principy demokracie či volebním systémem ČR, občanskou zodpovědností. Uspořádejte projekci některého z dokumentárních filmů, které jsme pro vás připravili, a vyzkoušejte navazující aktivity do hodin.

Hledá se prezident

Tomáš Kudrna / Česká republika / 2013 / 104 min. / české znění

Víte, co všechno je potřeba k tomu, aby mohl občan České republiky kandidovat na prezidenta? Je pro úspěch ve volební boji výhodnější neformální vystupování a pořádání besed s voliči v divadlech či hudebních klubech, anebo je lepší řečnit na náměstích a využívat různé zákulisní politické praktiky? Může ve vyostřeném volebním boji prezidentský kandidát někomu věřit? A může člověk věřit předvolebním slibům jednotlivých kandidátů? Neříkají náhodou něco zcela jiného před kamerami televizních štábů, a něco zcela jiného v soukromí? Možné odpovědi na tyto a další otázky se pokusil najít režisér Tomáš Kudrna. Ve svém dokumentu o průběhu první přímé volby prezidenta České republiky v roce 2013 se mu podařilo velmi věrně a zblízka zachytit, jak probíhal volební boj devíti kandidátů od jeho počátku až do samotného zvolení. Snímek nabízí jedinečnou příležitost poznat soukromou tvář prezidentských kandidátů i členů jejich volebních týmů tak, jak to nebylo možné prostřednictvím zpravodajských médií.



Hlas za kozu

Jeroen van Velzen / Nizozemsko / 2014 / 51 min. / titulky

Keňskou základní školu Majaoni zachvátila předvolební horečka – tři kandidáti z řad studentů tu usilují o zvolení do funkce školního prezidenta. Průběh volební kampaně se v principu neliší od klasických politických tanečků – nechybí v ní focení na plakáty, mítinky, velká hesla, proslovy ani nepokrytý populismus. Metody, jak si získat respekt a uznání spolužáků, se u každého z kandidátů různí, všechny však spojuje naděje, že prestižní funkce jim zajistí lepší budoucnost v keňské společnosti. Magdalena, která sní o tom, že bude právničkou, chce dokázat, že i ženy se mohou stát vůdkyněmi. Charismatický Saíd si podmaňuje spolužáky vlastním předvolebním songem a balíčky bonbonů. A Harry, jenž si od vítězství slibuje, že zabezpečí svou chudou rodinu, si přízeň voličů získává kozím masem. Kdo nakonec přesvědčí ostatní, že je ten nejlepší kandidát?



Děti jdou k volbám

Ramchandra PN / Indie / 2007 / 30 min. / dabing

Snímek sleduje snahu indických školáků zlepšit situaci na jejich škole. Trápí je řada věcí – nevyhovují jim učebny, chtějí mít školní zahradu na pěstování vlastní zeleniny a ovoce, čistou vodu na mytí či dětské hřiště. Aby se na svých požadavcích shodli, uspořádají ve škole řádné volby. Každý kandidát se snaží své spolužáky přesvědčit, že právě on bude nejlépe hájit společné zájmy. Volby probíhají bez sebemenší stopy vzájemné nevraživosti a zcela podle pravidel fair play. Samotné výsledky nakonec nejsou tím nejdůležitějším. Podstatné je, že se dětem podaří místním politikům ukázat, že i ony vědí, jak lze demokratickými nástroji dosáhnout svého.



První volba

Bérengère Vogel, Linn Löffler / Německo, Maďarsko / 2014 / 26 min. / titulky

Devatenáctiletá Hanga a dvacetiletá Veronika mají mnoho společného: obě žijí a studují v Budapešti, obě pochází ze sociálně slabších rodin a obě půjdou brzy poprvé volit v maďarských parlamentních volbách roku 2014. V preferencích volebních stran se jejich názory ovšem výrazně rozcházejí. Zatímco Hanga by ráda dala hlas krajně pravicové straně Jobbik, Veronika chce volit maďarské „zelené“. Ke konci filmu mají možnost se setkat a vzájemně si vysvětlit svoje postoje. Co prvovoličkám na daných politických stranách imponuje a jaký mají názor na význam voleb v demokratické společnosti?



IDEÁLNÍ PREZIDENT

ANOTACE:

Aktivita žákům umožňuje otevřít diskuzi na téma prezidentské volby. Žáci se v jejím průběhu zamýšlejí nad vlastnostmi, které by měla mít ideální osoba kandidující na funkci prezidenta, a hodnotami, které by měla zastávat. Cílem aktivity je vzbudit v žácích zájem o aktivní účast na dění kolem nás.

VZDĚLÁVACÍ OBLASTI A OBSAHOVÉ VZDĚLÁVACÍ OKRUHY:

GV: člověk a společnost, jazyk a jazyková komunikace

OV: společenskovední vzdělávání, jazykové vzdělávání a komunikace

PRŮŘEZOVÁ TÉMATA:

GV: VMEGS, MV, OSV

OV: OVDS

KLÍČOVÉ KOMPETENCE:

k řešení problémů, komunikativní, sociální a personální, občanské

DOPORUČENÝ VĚK: 15+

CÍLE:

Žáci:

- Umějí formulovat hodnoty, které jsou pro ně důležité.
- Umějí formulovat a prezentovat své názory a obhájit je v diskuzi.
- Učí se vzájemně komunikovat a spolupracovat.

DĚLKA: 45 min.

POMŮCKY:

- papíry a psací potřeby pro každou skupinu.

POSTUP:

1. Na začátku aktivity požádáme žáky, aby definovali, kdo je prezident, popsali jeho činnost a to, jaké má kompetence.
POZNÁMKA: Pokud žáci neznají odpovědi, necháme je, aby si informace dohledali.
2. Rozdělíme žáky do čtyř skupin.
3. Vyzveme žáky, aby ve skupinách debatovali o tom, jaký by ne/měla být ideální prezidentská osobnost. Požádáme je, aby sepsali pět charakteristik (vlastností, dovedností, kompetencí), které by měla podle nich mít, a pět, které by naopak mít neměla. Charakteristiky seřadí podle důležitosti.
4. Poté spojíme vždy dvě skupiny, takže vzniknou celkem dvě větší skupiny, v nichž žáci vzájemně porovnájí charakteristiky, které zapsali. Podpoříme je, aby se při společné diskuzi snažili dobrat konsenzu.

5. Nakonec necháme pracovat obě skupiny společně s cílem shodnout se na jednotném seznamu pěti pozitivních a pěti negativních charakteristik, které by osoba prezidenta měla, či naopak neměla mít (v pořadí podle důležitosti).
6. Charakteristiky zapíšeme na tabuli a debatujeme o nich.

REFLEXE:

Reflexe probíhá formou diskuzi. Ptáme se žáků: Proč by mělo/nemělo jít právě o tyto určité vlastnosti a hodnoty? Znáte člověka, který by byl podle vás dobrým prezidentem? A proč? Který z bývalých prezidentů byl podle vás „člověkem na svém místě“?

POZNÁMKA: Výstupem aktivity může být například portrét ideální/ho či naopak ideálu zcela neodpovídající/ho prezidenta/prezidentky (ve spolupráci s vyučujícím výtvarné výchovy lze např. vyhlásit i výtvarnou soutěž). Výstup může být zpracován také literárně (např. jako úvaha na téma „ideální prezident/ka“).

VOLEBNÍ KAMPAŇ

ANOTACE:

Žáci mají za úkol vymyslet a zrealizovat volební kampaň zacílenou na ostatní spolužáky, profesory a další zaměstnance školy. Zamyslí se nad strategií a prostředky volební kampaně, jejím účinkem a nad tím, zda a jakým způsobem je možné jejím prostřednictvím oslovit voliče.

VZDĚLÁVACÍ OBLASTI A OBSAHOVÉ VZDĚLÁVACÍ OKRUHY:

GV: člověk a společnost, jazyk a jazyková komunikace

OV: společenskovední vzdělávání (občanský vzdělávací základ),
jazykové vzdělávání

PRŮŘEZOVÁ TÉMATA:

GV: OSV, VMEGS, MV

OV: OVDS

KLÍČOVÉ KOMPETENCE:

k řešení problémů, komunikativní, sociální a personální, občanské

DOPORUČENÝ VĚK: 15+

CÍLE:

Žáci:

- Prakticky si osvojí obecné postupy, které se používají při realizaci volební kampaně.
- Pochopí základní principy volební kampaně.

DĚLKA: 1 projektový den, případně delší časové období (podle možností školy)

POMŮCKY:

- papíry a psací potřeby pro každou skupinu;
- kreslicí a psací potřeby, lepidla, archy papíru libovolných rozměrů;
- případně videokamera nebo fotoaparát s možností nahrávání videa do každé skupiny.

POSTUP:

7. Rozdělíme žáky do dvou skupin. Každá skupina představuje jednu politickou stranu. Jejich úkolem bude vytvořit efektivní reklamní kampaň, která by straně získala co nejvíce voličů. Voliče představují žáci ostatních tříd, pedagogové a další zaměstnanci školy.
8. Každá skupina dostane zadaný jeden neutrální symbol (např. křížek a kolečko), pod kterým bude svou stranu propagovat.

POZNÁMKA: Pro reklamní kampaň byly schválně zvoleny neutrální symboly, které nejsou „návodné“ a minimalizují předpojatost vůči „značce“. Je jen a jen na žácích, jaký obsah svému symbolu přiřknou.

9. Žáci pouze na základě vlastní intuice a svých zkušeností s reklamou a volebními kampaněmi ve skupinách vymyslí, jaké postupy k oslovení potenciálních voličů použijí. Zda zvolí letáky, školní rozhlas, přímé oslovení nebo jiný komunikační kanál či nástroj, je zcela na jejich fantazii. Důležité je nechat žákům při volbě „cest k voličům“ volnost. Sledujeme, zda volí tradiční postupy nebo zda se uchylují k podbízění a kupování voličů či nátlaku na ně. Zda volí formu informativní, či naopak nátlakovou. Naším úkolem je v případě potřeby pouze ošetřit extrémy. Žáci zároveň vymyslí grafický design svých kampaní a barvy, které bude jejich strana používat. Následuje realizace reklamní kampaně. Pokud mají žáci k dispozici videokameru, je možné vymyslet a zrealizovat také reklamní spot.
- Kampaň může být vedena ve všech prostorách školy a v místech, kde se pohybují žáci a zaměstnanci školy. Žáci mohou využívat přestávky, dobu před vyučováním, pauzu na oběd či po dohodě s pedagogy vstupovat do vyučovacích hodin.
- POZNÁMKA:** Je vhodné promítnout pořízené videozáznamy na monitoru, na plátně nebo na interaktivní tabuli. Proto se domluvíme se žáky předem, zda využijí videokameru nebo fotoaparát, zkontrolujeme kompatibilitu s příslušným zařízením a případně zajistíme funkčnost přehrávání. Problémům lze předejít, je-li žákům určen v zadání úkolu formát videovýstupu (je však nutno brát ohledy na možnosti, které žáci mají mimo školu, případně domluvit spolupráci s vyučujícím informatiky).
10. V druhé půli dne žáci přistoupí k samotné realizaci své kampaně a osloví spolužáky, pedagogy a zaměstnance školy (podle možností školy).
11. Poté následují samotné volby, kdy na základě volebních kampaní „voliči“ pro jednu ze stran hlasují. Způsob hlasování a vyhodnocení voleb pří-
způsobíme svým možnostem. Dbáme na to, aby volby proběhly anonymně, hlasy byly sečteny řádně a výsledky byly zveřejněny objektivně.

REFLEXE:

Žáci spolu s učitelem zhodnotí výsledky voleb a efektivitu svých kampaní. Zhodnotí jejich průběh a etiku zvolených nástrojů. Na příkladech z reálného života doloží působení reklamy nebo volebních kampaní na ně samotné. V závěrečné diskusi se ptáme: *Podle čeho jste volili nástroje k oslovení voličů? Byla vaše kampaň podle pravidel fair play? Využili jste moderní technologie? Měli jste nějaké nápady, které se nepodařilo z technických nebo jiných příčin zrealizovat? Zkombinovali jste dostatečný počet různých prostředků masové komunikace? Který z nich byl ve vaší kampani nejúčinnější?*

POZNÁMKA: Pokud máme dostatek času, můžeme žáky rozdělit do skupin a zadat jim za domácí úkol, aby se každá skupina zaměřila na jednu politickou stranu a popsala její volební kampaň. V následné hodině pak necháme skupiny prezentovat výsledky práce a následně s nimi diskutujeme o jejich zjištěních.

ZDROJ:

Projekt realizovaný na Gymnáziu Na Vítězné pláni v Praze (upraveno)

NOVÁ POLITICKÁ STRANA

ANOTACE:

Žáci pracují ve skupinách a jejich úkolem je vymyslet politickou stranu, se kterou se chtějí prosadit ve volbách. Následně volí tu stranu, jejíž program je nejvíce oslovil.

VZDĚLÁVACÍ OBLASTI A OBSAHOVÉ VZDĚLÁVACÍ OKRUHY:

GV: člověk a společnost, jazyk a jazyková komunikace

OV: společenskovední vzdělávání (občanský vzdělávací základ), jazykové vzdělávání

PRŮŘEZOVÁ TÉMATA:

GV: OSV, VMEGS, MV

OV: OVDS

KLÍČOVÉ KOMPETENCE:

k řešení problémů, komunikativní, sociální a personální, občanské

DOPORUČENÝ VĚK: 15+

CÍLE:

Žáci:

- Dovedou formulovat a představit své názory.
- Diskutují a obhájí hodnoty, které jsou pro ně důležité.

DĚLKA: 90 min.

POMŮCKY:

- papíry a psací potřeby pro každého žáka;
- volební urna (např. papírová krabice);
- tabule nebo flipchart.

POSTUP:

1. Rozdělíme žáky do čtyř- až pětičlenných skupin. Každá skupina má za úkol vymyslet politickou stranu, se kterou se chce prosadit ve volbách. Během 20 minut skupiny vymyslí název strany, slogan, logo, stručné body programu atd.
2. Požádáme zástupce každé „politické strany“, aby svou stranu představil ostatním skupinám s cílem získat co nejvíce voličů (voliče představují všichni žáci z ostatních skupin).
3. Po prezentaci vyzveme žáky, aby každý napsal na papírek stranu, kterou by chtěl volit. Papírek vhodí do volební urny. Volba je tajná, žáci nesmějí volit svoji stranu.
4. Sečteme hlasy jednotlivých stran a zapíšeme je na tabuli.

REFLEXE:

V následné diskusi zhodnotíme jednotlivé prezentace. Ptáme se: *Proč vyhrála právě tato strana? Co bylo pro voliče při výběru rozhodující? Je podle vás prezentace strany stejně důležitá jako její volební program? Jaký politický program mají politické strany v České republice? Jsou schopny v případě vítězství své sliby realizovat?*

POZNÁMKA: Pokud máme dostatek času, můžeme zadat žákům, aby se seznámili s politickým programem politických stran a zjistili, zda po volbách realizovaly své sliby. Mohou čerpat například z webových stránek hnutí Rekonstrukce státu.

ZDROJE:

http://www.rekonstrukcestatu.cz/tiskove-zpravy/zprava-o-stavu-rekonstrukce-statu_plna-verze_30.9.2014.pdf

JSNS.CZ 



JEDEN SVĚT NA ŠKOLÁCH

Člověk v tísni, o.p.s.
Šafaříkova 24, 120 00 Praha 2
e-mail: jsns@jsns.cz

S PODPOROU



nadační fond avast

Ondřej Fryc